

Sestra Marija

Troncatti

Rodondi

V čudoviti vasici
Córteno Di Golgi, v
provinci Brescia, na
severu Italije, blizu Alp...

...se je rodila Marija in
napolnila z veseljem
družino Troncatti –
Rodondi.

Dan po njenem
rojstvu, mala
Marija prejme
zakrament
sv. krsta.

Med
poletnimi
počitnicami
je Marija
pomagala
staršem,
pasti krave,
koze in
ovce.

Ko je Marija imela 11 let, je medtem, ko je spremljala očeta na njivo opazila, da so se ovce izgubile...

Jakob, njen oče jo je našel ob zarji, spečo pod grmom.

In vsa čreda je
bila ob njej ...

Marija je prosila Angela
varuha, da bi on varoval
njene ovce in koze.

Z vsem
srcem želim
postati
redovnica
misijonarka.

Nekega
jesenskega
popoldneva
je vezla s
svojo sestro.

Ampak sestra,
očka ti ne bo dovolil.
Takšno življenje je
težko.

Zaupala ji
je
skrivnost.

Marija nadaljuje z neverjetnimi izkušnjami...

Ko je njen mali brat
Jakec ušel iz šole,
ga je Marija
oštela:

Gospod mi
je že
odpustil.

Ne prosi
mene
odpuščanja.
Prosi
odpuščanje
Boga Očeta.

Ko je imela Marija 21 let, je na skrivaj pisala Don Mihaelu Rúi, namestniku Don Boska, da bi jo sprejel kot redovnico misijonarko.

Njene sanje se
začnejo
uresničevati.

Vrhovna predstojnica Družbe hčera Marije Pomočnice v Tiranu,
je z veseljem sprejela prošnjo. Marija je bila zelo srečna...

Mati,
blagoslovi
me, grem v
Tirano!

Hčerka
moja, pojdi
tja, kamor
te Bog
kliče...

Njen oče ni rekel nič,
le solze so mu tekle...

V Nizzi je imela težave,
zaradi prilagajanja
in domotožja po družini
ter domačem kraju...

Imam željo,
da bi se vrnila
nazaj domov...

Pobožno je molila
devetdnevno k
sv. Janezu Bosku.

Po devetdnevnici se je čutila prenovljeno in srečno, da je lahko sprejela redovno obleko hčera Marije Pomočnice.

**Kakšna sreča!
Za vedno bom
Gospodova
nevesta.**

Marija, zrak v
Varazzeju ti je
okrepil zdravje,
postala boš
bolničarka.

Poslana je
bila v
Varazze, kjer
je ostala 10
let.

Da, Mati, ko
bom služila
bolnikom, bom
bližje Jezusu.

Nizza, 1922

Medtem, ko
je Marija
negovala
Marino Luzzi,
na smrt
bolno
deklico z
jetiko, sta se
tiho
pogovarjali.

Marina, ko boš
srečala Devico
Marijo, reci ji, naj mi
izprosi milost, da bom
šla v misijone med
gobavce.

Ne s. Marija,
vi boste šli,
kot
misijonarka
v Ekvador...

Tri dni
kasneje
Marina
umre, Mati
Caterina
Daghero pa
jo obvesti,
da bo šla v
Ekvador za
misijonarko.

Córteno, po 16 letih

Grem, da izpolnim
svoje sanje, bom
misijonarka v
Ekvadorju...

Draga družina,
kakšno veselje,
da vas ponovno
vidim!

Marija,
pojdi z našim
blagoslovom.

Hčerka,
pogrešali
te bomo.

Ko je s. Marija imela 39 let, je skupaj z drugimi misijonarkami
prišla v Guayaquil – Ecuador in potem v Chunchi.

S. Marija,
kmalu bova šli v
Chunchi.
Kaj nas bo
tam čakalo?

S. Carolina,
tam bomo
oznanjevale
Evangelij.

V Chunchi s. Marija postane ravnateljica hiše
in zdravnica za vse.

s. Marija...
zapušča nas
naša zdravnica...

Zbogom
Chunchi...
nosila vas bom
v srcu!

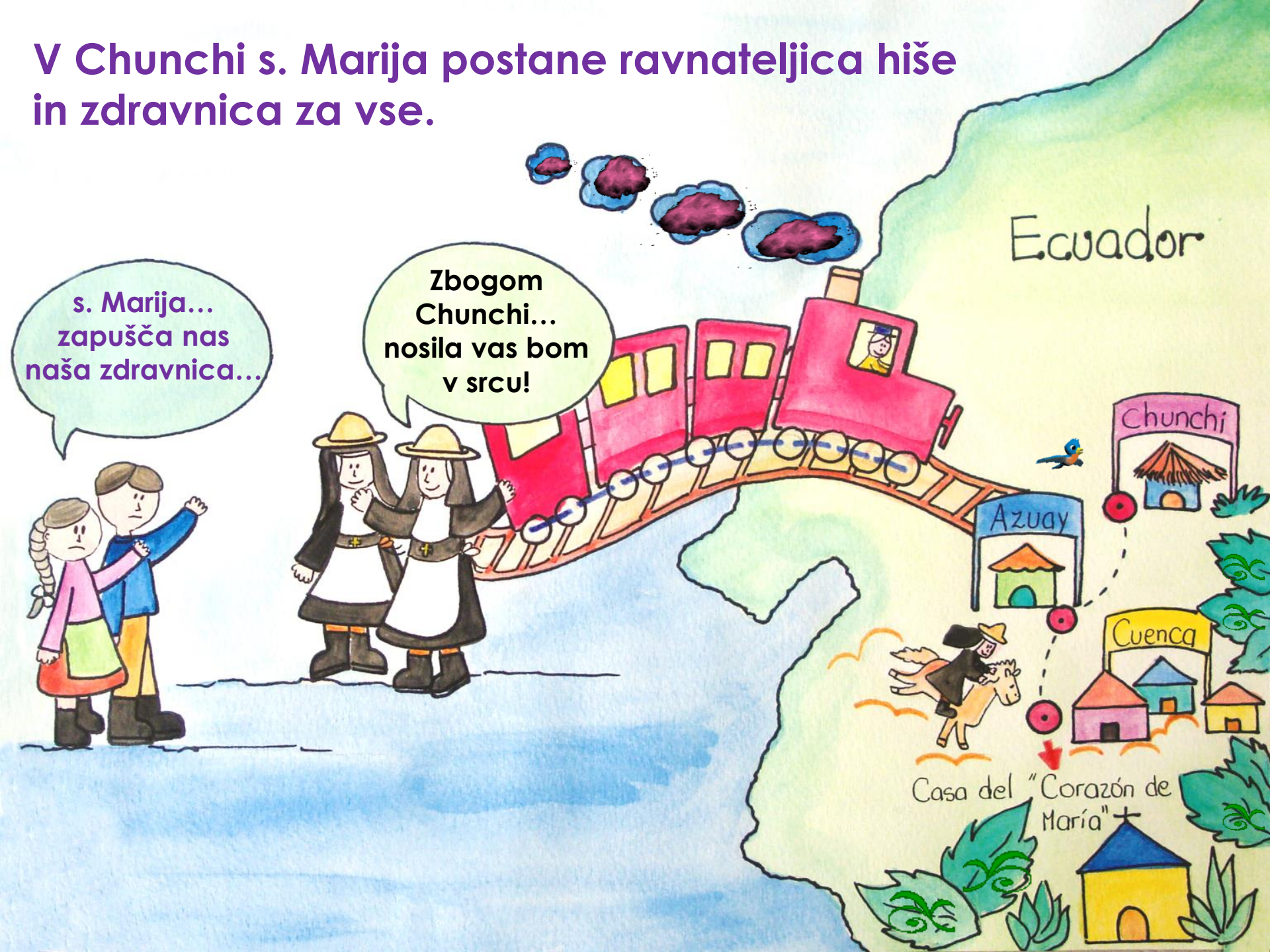
Ecuador

Chunchi

Azuay

Cuenca

Casa del "Corazón de
María"

Med svojim
potovanjem je
šla skozi Cuenco
in druga naselja.

Mater Carolino,
s. Marijo, s.
Domingo, s.
Manuelito in
novinko Carloto
so spremljali
nekateri
duhovniki.

Ta dež in
zadušljivo sonce,
kako te to
izmuči!

Po mnogih naporih dneh so prišli v Méndez, kjer so našli skupino domačinov "shuar". Poglavar "shuar" zahteva, da se takoj lotijo zdravljenja njegove hčerke, ki je bila ranjena od krogle.

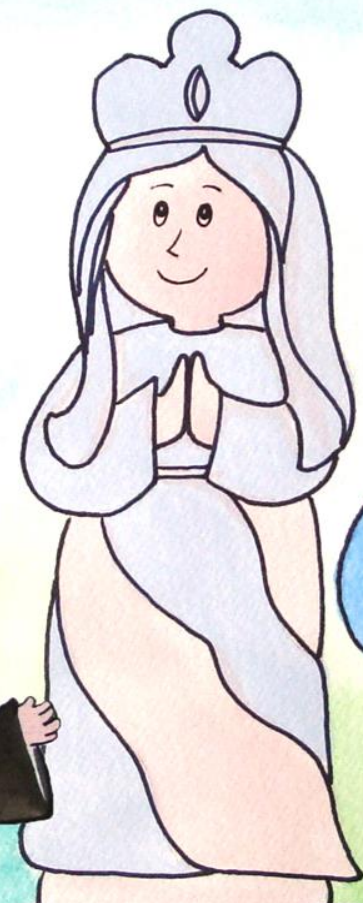

Krogla je šla ven, kot bi jo porinila nevidna roka. Pot jim je bila odprta.

Pot v Macas je bila strma, a indijanci
"Shuar" pomagajo misijonarjem.

Nikoli nisem
mislila, da bom
šla po tako
nevarnih poteh.

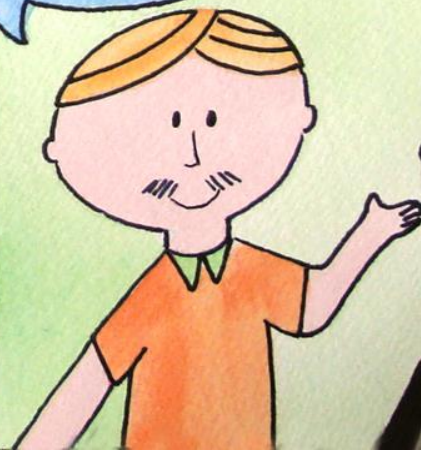
Gospod
Dionisio
Rivadeneira
predsednik
Macasa in
ostalo
ljudstvo
jim izrečejo
dobrodošlico.

Virgen
Purísima
de Macas

Počutite
se kot
doma.

Hvala gospod
Dionisio, Bog vas
blagoslovi.

Sestra Marija poskrbi za vse bolnike.
Učiteljica Mercedes Navarrete ji pomaga pri prevajanju.

Medtem s. Dominga in s. Carlota poučujeta
verouk deklice naseljencev.

Yampauch,
je prva
deklica
ljudstva
"Shuar", ki
pride k
sestram na
misijon.
To je
začetek
internata!

Prišla sem,
da bom
ostala tu!

Dobrodošla, ti si
lepo darilo, ki
nam ga pošilja
Devica Marija.

Yampauch,
jaz ti bom
pomagala
spoznati Boga.

S. Marija zdravi, kuha,
pometa, pere, vzgaja, tolaži in
oznanja evangelij z besedo in
svojim življenjem.

Kaj ti je
brat Juan?

Noga
me boli.

Džungla je
domovina
njenega
srca.

Neka žena "shuar" pred svojo smrtjo zaupa
v varstvo svojo hčer s. Mariji, da jo njen
gospodar ne bi vzel zase.

Hvala
gospod
predsednik.

Ampak,
deklici bo bolje,
če bo pri
misijonarkah.

Deklica mi
pripada. Jaz
sem njen
gospodar.

Zaupam
svojo hči s.
Mariji.

Naseljenci Macasa so se bali, da bodo
zgubili služkinje "shuar" in zato so
začeli širiti laži.

Prišel je salezijanec Angel Ruby, ki
si je pridobil zaupanje pri ljudeh...

Minevajo leta in s. Marija je priča napredka, ki je bil spodbujen s strani salezijancev.

**Združenje
"Shuar"**

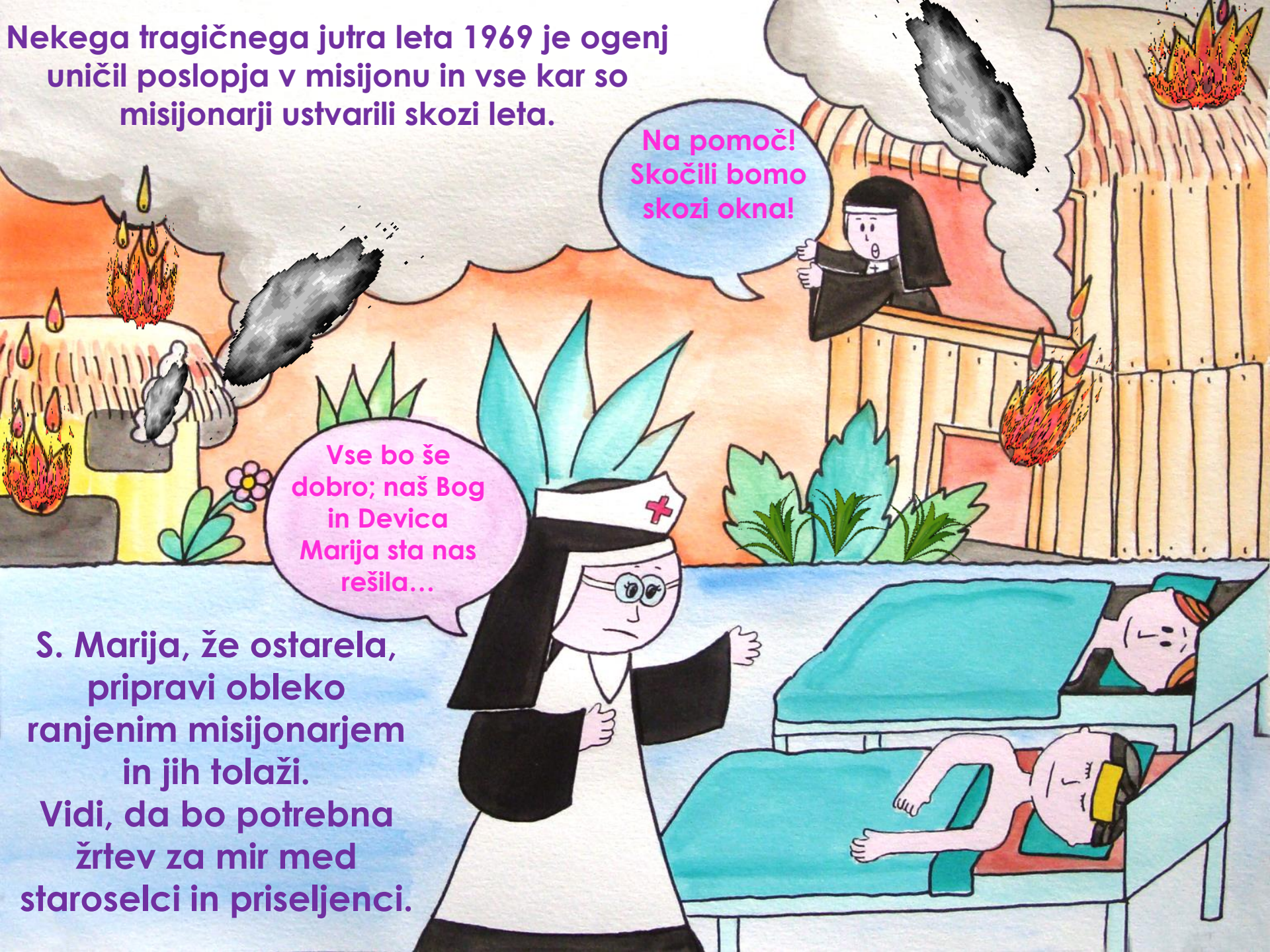
Hvala
Gospodu in
Mariji
Pomočnici.

Moramo
onemogočiti
delo
misijonarjev!

Nekega tragičnega jutra leta 1969 je ogenj uničil poslopja v misijonu in vse kar so misijonarji ustvarili skozi leta.

Na pomoč!
Skočili bomo
skozi okna!

Vse bo še
dobro; naš Bog
in Devica
Marija sta nas
rešila...

S. Marija, že ostarela,
pripravi obleko
ranjenim misijonarjem
in jih tolaži.

Vidi, da bo potrebna
žrtev za mir med
staroselci in priseljenci.

Gospod je sprejel žrtev.
25. avgusta 1969, je s. Marija
z dvema sosestrama
potovala v Misi3n na
Quito. Ampak kmalu
po vzletu so se

zaleteli v nasad
sladkornega trsa.

Eden od potnikov je umrl. Na tleh so našli
s. Marijo, blizu letala z razprostrtimi
rokami, v objemu Ekvadorja, njene
misijonske zemlje.

Naslednji dan so s. Marijo peljali na pokopališče v spremstvu sosester, salezijancev, državnih avtoritet in članov skupnosti "Shuar" ter naseljencev.

Pogrešamo
te, s. Marija.

Blizu pokopališča se je prikazala
prelepa mavrica,
kot znamenje miru.